

Angajare și calitate

Ce caracterizează mai izbitor și ce condiționează mai semnificativ, pentru înțelegerea temeiurilor și rosturilor lor de azi, viața și climatul de viață din țara noastră? Un răspuns lapidar, care să acopere, ca o boltă de solidarizare, întreaga ființă conștientă a poporului, s-ar putea, fără teamă de eroare, concentra în doi termeni majori: angajare și calitate. Sînt termeni-jalon. Între limitele lor își găsesc astăzi loc de manifestare și desfășurare mai toate inițiativele și acțiunile creatoare, cu adevărat deschise orizonturilor și aspirațiilor imediate ale omului din societatea noastră. Ele dau, în esență, dimensiune, sens, valoare și culoare specifică, deopotrivă, roadelor recoltate pe tărîmul activităților economice, materiale, ca și celor ce se cultivă și cresc în inefabil, în domeniul strădaniilor și satisfacțiilor emotive, artistice. Încă privity și tratate disjunct în practica vieții de toate zilele, aceste două domenii — al vieții materiale și al vieții spirituale — stau, în principiul lor, într-un raport de subtilă interferență. Supuse acestei dialectici ferite de aparențe izbitoare și aflate sub efectul ei, problemele și cerințele construcției economice a societății, ca și ale celei spirituale, încep a-și vedea tot mai restrînse datele specifice și a se dezlega tot mai mult în funcție de ceea ce unește, nu de ceea ce diferențiază și desparte, pe omul muncii așa-zis productive de omul creației intelectuale, așa-zis neproductive. Procesul ștergerii de granițe între ele este, știm, lung, anevoios, de perspectivă. Dar el își vede încă de pe acum schițate căile și, de pe acum, ele prind a se contura ca o experiență vastă, istorică, de viață, în lumea noastră. De pe acum, „Cîntarea României“, cu infuzia ei de elevație în mediul uzinelor și al ogoarelor și cu pătrunderea suflului muncitoresc în universul creator al slujitorilor artei, a realizat, pe linia unei comunități naționale de elan constructiv, o comuniune a conștiințelor și pe planul modului de a fi, de a se califica și valorifica uman. Și este, cu deosebire, semnificativ că — pînă și în chestiuni privind, aparent, cerințele cele mai strîns legate de viața cotidiană a cetățeanului, privind condițiile bunăstării lui materiale și ale civilizației prezentei și activităților lui felurite — formarea omului nou, promovarea unor concepții noi, a principiilor eticii și echității socialiste, au fost din nou evocate, recent, ca pilon de bază; iar „Cîntarea României“ a fost trecută printre mijloacele de frunte, chemate a grăbi instaurarea acestui om nou în dinamica, deopotrivă, spirituală și materială a lumii noastre.

Cuvintele rostite de tovarășul Nicolae Ceaușescu la Consfătuirea pe țară a unităților de control al oamenilor muncii sînt, din această perspectivă, străbătute de convingerea supremă că angajarea — conștientă, deschisă, satisfacăbilă — a omului pe drumul revoluționar al edificării ferme a societății socialiste multilateral dezvoltate îl califică, în propriii săi ochi, cu adevărat, ca om și-i cheazășuiește, în cele din urmă, calitatea superioară a vieții, aceea pe care visează s-o trăiască. Investite cu o irezistibilă forță de penetrație, aceste cuvinte răscolesc și angajează nu doar conștiințele celor chemați, nemijlocit, să răspundă de bunul-mers al producției materiale și, în genere, de satisfacerea cerințelor

materiale ale populației. Ele răscolesc și angajează, în același timp și în aceeași măsură, și conștiințele celor chemați a modela — cu uneltele artei — universul spiritual al individului și al societății. Fiindcă aceste cuvinte condiționează bunăstarea materială a lumii noastre de calitatea omului care o populează și o construiește, așadar, de însuși subiectul asupra căruia, prin funcția ei majoră, se apleacă, cercetător, creația artistică.

Acest om este omul eliberat de pornirile necinstei și ale minciunii, de dezinteresul față de problemele colectivității și ale cetății, de voluptatea huzurului pe spinarea altora; eliberat de mentalitatea parazită, după care patria se află „acolo unde e bine“. Acest om este, așadar, omul despovărat de viziunea lichelistă a libertăților debusolate; este omul care, dimpotrivă, se descoperă liber, în plenitudinea înțelesului, în bucuria de a se realiza pe sine, în actul și în procesul muncii și al creației, angajat în efortul înfăptuirilor de tot felul, al unei societăți aspirând spre înfăptuiri continue.

La făurirea acestui om, partidul cheamă prin toate documentele sale fundamentale. Spre imaginea lui trimite, și în recentul său cuvânt, tovarășul Nicolae Ceaușescu, la Consfătuirea unităților de control al oamenilor muncii. Și — apelînd la opinia de masă, care să ia poziție, să nu admită a se manifesta stări de lucruri negative, „care înjosesc demnitatea umană și vin în contradicție flagrantă cu principiul eticii și echității socialiste, cu relațiile noi, tovarășești, de întrajutorare existente între oamenii muncii eliberați pentru totdeauna de exploatare“ — secretarul general al partidului face apel, mai cu seamă și din nou, la creatorii opiniei de masă, creatorii de artă.

Răspunsul lor, în atmosfera de patos a Festivalului „Cîntarea Românicilor“, nu poate întîrzia, nu întîrzie. Acest răspuns izvorăște, cu precădere, din învățăturile, din adevărurile nerăstălmăcite și din luminile istoriei, ca și din zăcămintele ei de dragoste de țară, de înălțări eroice, în luptele pentru cucerirea și asigurarea dreptului națiunii la afirmarea liberă, neatîrnată, suverană, a personalității ei, pentru cucerirea și asigurarea dreptului poporului de a se bucura — în justiție socială — de roadele muncii lui. În această lumină sînt evocate momentele de sînge și de răscruce — unul, care a făcut actul Independenței de stat a României, în 1877, altul, care a fost anul mării răscoale țărănești din '907. În această lumină, a istoriei care vorbește contemporaneității, stimulîndu-i drumul înainte, și a contemporaneității care face istorie, împlinind năzuințele trecutului, va fi evocat și anul aniversar al republicii, al impetuoasei porniri revoluționare spre edificarea construcției noastre socialiste.

În toate e prezent omul, în ce are el profund caracteristic; omul nou, spre făurirea căruia, pas cu pas, cheamă și îndrumă partidul. Dincoace de orice calitate a execuției (vrednică, poate, a sta în cumpăna judecăților critice), portretul acestui om, trăind în hotarele lui strămoșești, este calitatea de substanță — aceasta, indiscutabilă — a creației noastre artistice. Înălțimea acestei calități nu se poate măsura decît cu cantitatea de angajare, așadar, cu cantitatea de combustie și de răspundere care-i dă viață, care o luminează.